

EWOLUCJA PRAWA KONSUMENCKIEGO W POLSCE¹

1. Wstęp

Niniejszy artykuł poświęcony został prawu konsumenckiemu w Polsce oraz jego ewolucji. Przedstawia on konstytucyjne podstawy ochrony konsumenta, problematykę związaną z polską akcesją do Unii Europejskiej oraz prounijną wykładnię polskich przepisów. Omówiona została także analiza ustawy o prawach konsumenta², która odgrywa kluczową rolę w polskim systemie prawa konsumenckiego oraz przedstawione zostało stanowisko co do kierunku dalszej ewolucji polskiego prawa konsumenckiego.

2. Konstytucyjne podstawy ochrony konsumenta

W Polsce prawo konsumenckie jest realizacją art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej³, zawartego w jej rozdziale II, w części pt. „Wolności i prawa ekonomiczne, socjalne i kulturalne”. Stanowi on, że władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Oznacza to, że Konstytucja wskazuje organy państwa jako podmioty odpowiedzialne za realizację tej zasady. Należy w tym miejscu podkreślić, że pojęcie

* Autorka jest absolwentką Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz praktykiem prawa, e-mail: jetmiravelaj@gmail.com.

¹ Autorka złożyła tekst 10 listopada 2025 roku. Redakcja przyjęła tekst do publikacji 10 grudnia 2025 roku.

² Ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. poz. 1796) – dalej: ustawa o prawach konsumenta lub u.p.k.

³ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) – dalej: Konstytucja.

konsumenta użyte w powołanym tu przepisie ma znaczenie autonomiczne i jest zakresowo szersze niż definicja zawarta w kodeksie cywilnym⁴. Jak bowiem zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 2 grudnia 2008 r.⁵, konstytucyjne pojęcie konsumenta, tak samo jak użytkownika czy najemcy, nie mogą być rozumiane wyłącznie w ich cywilnoprawnym znaczeniu. Wynika to z wielokrotnie podkreślanego w orzecznictwie autonomicznego charakteru pojęć konstytucyjnych, których znaczenie nie może być determinowane treścią ustaw zwykłych, a innymi słowy, pojęcia konstytucyjne nie mogą być odczytywane wyłącznie przez pryzmat postanowień ustawowych. Tym samym można i należy uznać, że użyty w Konstytucji termin „konsument” ma znaczenie szersze od nadanego mu w art. 22¹ k.c.

Trybunał Konstytucyjny podkreślił w wyroku z dnia 21 kwietnia 2004 r.⁶, że ochrona konsumenta zmierza do zabezpieczenia interesów słabszego uczestnika rynku, którego wiedza i orientacja są ograniczone w porównaniu do profesjonalnego sprzedawcy lub usługodawcy. Konsument ma słabszą pozycję przetargową, a jego swoiste upośledzenie wynika z przyczyn systemowych, determinowanych pozycją rynkową. Z tej też przyczyny działania na rzecz ochrony konsumenta, które mają umocnić jego pozycję wobec profesjonalnego partnera, służą wyrównaniu ich szans i zapewnieniu swobody dokonania wyboru i podjęcia nieskrępowanej decyzji. Istotą ochrony konsumenta nie jest więc nadawanie mu dodatkowych nadzwyczajnych przywilejów, ale poddanie całości obrotu praktykom rynkowo-kompensatoryjnym, które mają przywrócić utraconą zdolność decydowania o konsumpcji.

Omawiana norma konstytucyjna, choć nie została ujęta w formułę prawa podmiotowego, nie może być traktowana jako czysto formalny postulat⁷. Jak bowiem zostało wskazane powyżej, w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się, że art. 76 Konstytucji wyraża

⁴ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. poz. 1071) – dalej: kodeks cywilny lub k.c.

⁵ Wyrok TK z dnia 2 grudnia 2008 r., K 37/07 (OTK 2008, seria A, nr 10, poz. 172).

⁶ Wyrok TK z dnia 21 kwietnia 2004 r., K 33/03 (OTK 2004, seria A, nr 4, poz. 31).

⁷ Wyrok SN z dnia 5 października 2021 r., I NSNc 366/21 (LEX nr 3242954).

konstytucyjną zasadę polityki państwa. Zasada ta zobowiązuje władze publiczne, w tym sądy, sprawujące zgodnie z art. 10 ust. 2 władzę sądowniczą, do podejmowania działań w kierunku ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Na powyższe wskazywał także Sąd Najwyższy, uznając art. 76 Konstytucji za dopuszczalny wzorzec kontroli orzeczeń na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 ustawy o Sądzie Najwyższym⁸.

3. Akcesja Polski do Unii Europejskiej oraz prounijna wykładnia polskich przepisów

W okresie przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, Polska działała pod presją przystosowywania swojego prawa do prawa wspólnotowego. Z powodu procesu pospiesznej transpozycji dyrektyw, ograniczony był czas na refleksję nad celowością, słuszością i skutecznością przyjmowanych rozwiązań oraz nad ich wpływem na całość systemu prawa cywilnego, przyjmowane zaś rozwiązania dalekie bywały od optymalnego wyważenia trzech czynników, po pierwsze osiągnięcia *effet utile*, po drugie spójności polskiego systemu prawa cywilnego oraz po trzecie, zapewnienia możliwie najlepszej ochrony konsumenta⁹.

Założeniem prac nad implementacją aktów prawa wspólnotowego było dążenie do inkorporacji konsumenckiego prawa umów w maksymalnym stopniu do kodeksu cywilnego, a w zakresie, w jakim nie będzie to możliwe, dokonanie implementacji pozakodeksowej, natomiast kolejnym etapem miało być rozważenie przeniesienia określonej materii do kodeksu cywilnego¹⁰. Intensyfikacja prac nad transpozycją dyrektyw konsumenckich przypadła na lata 1998–2002. W tym okresie zostały uchwalone m.in. ustawy konsumenckie, takie jak obecnie nieobowiązująca ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez

⁸ Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. poz. 622).

⁹ M. Jagielska [i in.], *Implementacja prawa konsumenckiego w Polsce*, EPS 2006, nr 12, s. 12–24.

¹⁰ Tamże.

produkt niebezpieczny¹¹, implementująca kolejne dyrektywy, obecnie nieobowiązująca ustawa z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustaw Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece¹², implementująca kolejną dyrektywę oraz obecnie nieobowiązująca ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego¹³, również implementująca kolejną dyrektywę¹⁴.

Już też od początku procesu akcesyjnego Polski do Unii Europejskiej, istotnego znaczenia nabrała kwestia wykładni rodzimych przepisów w świetle obowiązujących regulacji unijnych w związku z ich transpozycją i implementacją. Zagadnienie to nabrało oczywiście jeszcze większego znaczenia po akcie formalnego przystąpienia Polski do Unii. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 stycznia 2003 r.¹⁵, interpretacja jest uznanym instrumentem implementacji prawa europejskiego w ogólności¹⁶, jak i środkiem dostosowawczym prawa dla państw w okresie przed akcesyjnym i dlatego też od organów stosujących prawo w państwach Unii Europejskiej oczekuje się interpretacji prawa wewnętrznego zgodnej z prawem europejskim. To powoduje, że nawet normy wspólnotowe, które same w sobie nie nadają się do bezpośredniego stosowania, są punktem odniesienia, obowiązkowym kryterium do osiągnięcia zgodnej interpretacji, a ponadto uznaje się powinność wykorzystania

¹¹ Ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. poz. 1225) – dalej: ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów.

¹² Ustawa z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustaw Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 74, poz. 855).

¹³ Ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176) – dalej: ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

¹⁴ M. Jagielska [i in.], *Implementacja...*, s. 12–24.

¹⁵ Wyrok TK z dnia 28 stycznia 2003 r., K 2/02 (OTK 2003, seria A, nr 1, poz. 4).

¹⁶ S. Biernat, *Wykładnia prawa krajowego zgodnie z prawem Wspólnot Europejskich* [w:] *Implementacja prawa integracji europejskiej w krajowych porządkach prawnych*, red. C. Mik, Toruń 1998, s. 123 i n.

prawa europejskiego jako wzorca przy interpretacji prawa wewnętrznego. Trybunał podkreślił, że przeciwna interpretacja pozostałaby nie tylko w sprzeczności z kierunkami interpretacyjnymi przyjętymi w prawie europejskim, ale że byłoby sprzeczne z zasadą państwa prawa dopuszczenie do takiego odczytania przepisów, które umożliwiałoby interpretację sprzeczną z zasadami prawa europejskiego.

Wymóg prounijnej wykładni przepisów ustawy krajowej podkreślany jest też konsekwentnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W jednym ze swoich orzeczeń Sąd ten zwrócił uwagę, że zasada interpretacji przyjaznej dla prawa europejskiego znajduje uzasadnienie również w art. 91 ust. 1 Konstytucji¹⁷.

Aby osiągnąć założony cel, sąd zobowiązany jest uwzględniać wszystkie krajowe metody wykładni, nie może to jednak prowadzić do dokonywania wykładni prawa krajowego *contra legem*. W wyroku z dnia 25 maja 2023 r.¹⁸, Sąd Najwyższy podkreślił, że chociaż w procesie wykładni podstawowe znaczenie ma metoda językowa, to jednak w sytuacji, w której jej wynik byłby niedorzeczny, sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi lub gdy prowadzi ona do rozstrzygnięcia, które w świetle powszechnie akceptowanych wartości musi być uznane za rażąco niesłuszne, niesprawiedliwe, nieracjonalne lub niweczące *ratio legis* interpretowanego przepisu, należy taką wykładnię odrzucić¹⁹. Proces wykładni należy przeprowadzić przez wszystkie typy dyrektyw i nawet po pomyślnym zakończeniu wykładni językowej, należy zastosować reguły systemowe oraz reguły funkcjonalne²⁰. Jednoznaczny rezultat wykładni uzyskany na podstawie dyrektyw językowych powinien zatem zostać odrzucony w sytuacji, gdy wykładnia językowa burzy podstawowe założenia o prawodawcy, a przede wszystkim podstawowe założenie o jego systemie wartości.

¹⁷ Wyrok SN z dnia 26 maja 2021 r., I NSKP 1/21 (LEX nr 3225203).

¹⁸ Wyrok SN z dnia 25 maja 2023 r., II NSKP 8/23 (Legalis nr 2954830).

¹⁹ Por. J. Wróblewski, *Sądowe stosowanie prawa*, Warszawa 1972, s. 124 i n.; L. Morawski, *Zasady wykładni prawa*, Toruń 2006, s. 78.

²⁰ Por. M. Zieliński, *Podstawowe zasady współczesnej wykładni prawa* [w:] *Teoria i praktyka wykładni prawa*, red. P. Winczorek, Warszawa 2005, s. 118.

4. Ustawa o prawach konsumenta

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów²¹ stanowi tzw. kamień milowy w europejskim prawie konsumenckim. Jej celem jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów przy jednoczesnym zachowaniu funkcjonalności rynku wewnętrznego. Wspomniana regulacja, transponowana do polskiego porządku prawnego poprzez uchwalenie ustawy o prawach konsumenta, ustanawia kompleksowy system praw konsumenta, w tym prawo do odstąpienia od umowy zawieranej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa. W uzasadnieniu do projektu rządowego ustawy o prawach konsumenta podkreślono, że transpozycja dyrektywy o prawach konsumentów doprowadzić ma do ujednolicenia i doprecyzowania przepisów dotyczących umów konsumenckich zawieranych w lokalu przedsiębiorstwa w zakresie obowiązków informacyjnych oraz ujednolicenia i doprecyzowania przepisów dotyczących umów konsumenckich zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa oraz na odległość w zakresie obowiązków informacyjnych, wymogów formalnych związanych z zawieraniem takich umów oraz prawa odstąpienia od nich²². Zgodnie z art. 4 dyrektywy o prawach konsumentów, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać do swojego prawa krajowego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych w celu zapewnienia innego poziomu ochrony konsumentów, chyba że dyrektywa ta stanowi inaczej. Wprowadza ona zatem harmonizację zupełną i w związku z tym ustawa, w zakresie, w jakim transponuje omawianą dyrektywę, co do zasady ściśle odzwierciedla rozwiązanie w niej przyjęte. Nie dotyczy to jedynie pojedynczych kwestii, w których

²¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. WE L 304, s. 64) – dalej: dyrektywa o prawach konsumentów.

²² Por. uzasadnienie do projektu rządowego ustawy o prawach konsumenta, VII kadencja, druk sejm. nr 2076, s. 1–2.

zdecydowano się skorzystać z opcji regulacyjnych pozostawionych przez dyrektywę do wyboru ustawodawcy krajowemu.

Ustawa o prawach konsumenta stanowi również ponowną transpozycję dyrektyw dotyczących sprzedaży konsumenckiej, a dyrektywa o prawach konsumenta w regulowanym przez siebie zakresie przyjmowała model harmonizacji minimalnej, co pozwalało na odejście od jej literalnej treści i dopasowanie jej do struktury odpowiedzialności za wadliwość rzeczy sprzedanej uregulowanej w kodeksie cywilnym. Drugim celem ustawy było uporządkowanie i zintegrowanie przepisów dotyczących odpowiedzialności za jakość rzeczy sprzedanej, w szczególności właśnie w odniesieniu do przepisów stanowiących transpozycję dyrektywy o sprzedaży konsumenckiej²³, wdrożonej do polskiego porządku prawnego ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej²⁴. Skutkowało to uchyceniem tej ostatniej ustawy oraz zmianą i uzupełnieniem przepisów kodeksu cywilnego dotyczących odpowiedzialności sprzedawcy za wadę rzeczy sprzedanej. Dokonana zatem została w istocie ponowna transpozycja powyższej dyrektywy do kodeksu cywilnego, w miejsce uprzedniej transpozycji pozakodeksowej²⁵.

Ustawą o prawach konsumenta znowelizowano kodeks cywilny w zakresie przepisów dotyczących odpowiedzialności za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową i gwarancji komercyjnej, które zostały zintegrowane z kodeksowymi przepisami dotyczącymi rękojmi i gwarancji. Ustawodawca zachował pewne odrębności w obrocie konsumenckim, ujęte jednak już w regulacji kodeksowej. Do kodeksu cywilnego wprowadzono ponadto szczegółowe zasady dochodzenia roszczeń związanych z wadliwością rzeczy sprzedanej w łańcuchu sprzedawców, dodając nowy dział do niego, po czym go uchylono oraz przeniesiono obowiązki informacyjne przedsiębiorcy²⁶.

²³ Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.Urz. WE L 171, s. 12).

²⁴ Por. uzasadnienie..., s. 1–2.

²⁵ A. Grzesiok-Horosz [i in.], *Komentarz do art. 1 u.p.k.* [w:] *Ustawa o prawach konsumenta. Kodeks cywilny (nyciąg). Komentarz*, red. B. Kaczmarek-Templin [i in.], Warszawa 2024, nb. 1

²⁶ B. Więzłowska-Czepiel, *Komentarz do art. 52 u.p.k.* [w:] *Ustawa...*, nb. 7.

Przyjęcie omawianej ustawy spowodowało również konieczność uchYLENIA ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, która transponowała do prawa polskiego dyrektywę o umowach zawieranych na odległość²⁷ oraz dyrektywę o umowach zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa²⁸. Ponieważ ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów zawierała szczególne przepisy o umowach zawieranych na odległość dotyczących usług finansowych, które stanowiły transpozycję dyrektywy 2002/65/WE²⁹, powtórzono treść tych przepisów.

Warto zaznaczyć, że w efekcie nowelizacji ustawy z 2022 r., został rozszerzony jej zakres przedmiotowy. Skutkowało to dodaniem do ustawy o prawach konsumenta dwóch nowych rozdziałów w postaci umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru na konsumenta oraz umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, co wiązało się z koniecznością implementacji dyrektywy cyfrowej³⁰ oraz dyrektywy towarowej³¹.

5. Dalsza ewolucja polskiego prawa konsumenckiego

Dokonując transpozycji i implementacji dyrektyw unijnych, polski ustawodawca stoi przed niezwykle trudnym zadaniem zachowania spójności własnego systemu prawnego oraz jego sprawnego funkcjonowania. Nie zawsze jednak realizuje to zadanie z sukcesem, a nawyk dokonywania transpozycji przepisów z zakresu ochrony konsumenta poprzez

²⁷ Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz.Urz. WE L 144, s. 19).

²⁸ Dyrektywa Rady z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.Urz. WE L 372, s. 31).

²⁹ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EEG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz.Urz. WE L 271, s. 16).

³⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz.Urz. WE L 136, s. 1) – dalej: dyrektywa cyfrowa.

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.Urz. WE L 136, s. 28) – dalej: dyrektywa towarowa.

przyjmowanie ustaw pozakodeksowych staje się coraz bardziej widoczny. W efekcie, z jednej strony mnoży się pozakodeksowe ustawodawstwo szczególne, z drugiej zaś same kodeksy cywilne coraz bardziej tracą na kompletności oraz spójności, a w konsekwencji obniża się ich ranga jako źródeł prawa prywatnego.

Choć przyjęto początkowo założenie, że należy dążyć do inkorporacji konsumenckiego prawa umów w maksymalnym stopniu do kodeksu cywilnego, a w zakresie, w jakim nie będzie to możliwe, dokonać implementacji pozakodeksowej, a następnie rozważyć przeniesienie określonej materii do kodeksu cywilnego, to niedostosowanie systematyki, metodologii i terminologii odrębnych ustaw konsumenckich do standardów kodeksu powoduje powiększenie istniejących rozbieżności pomiędzy klasycznym, kodeksowym prawem cywilnym a prawem konsumenckim³².

Ostatecznie utrwalił się w naszym kraju tzw. model mieszany, w ramach którego część regulacji zawartych w dyrektywach konsumenckich znalazła swoje odzwierciedlenie w kodeksie cywilnym, a część w ustawach odrębnych. Powoduje to, że w pełni aktualne pozostaje pytanie dotyczące miejsca regulacji konsumenckich w systemie prawa polskiego i ujęcia całości tej materii we wspomnianym systemie³³. Wspomniany model może prowadzić do sytuacji, w której poszczególne polskie ustawy implementacyjne nie zawsze będą ze sobą odpowiednio skorelowane, a jakość wewnętrznego systemu prawa ulegnie pogorszeniu, utrudniając zarazem jego wykładnię i stosowanie.

Zważywszy na dotychczasowe nowelizacje i ewolucje systemu prawa konsumenckiego, należy stwierdzić, że prawo konsumenckie nie jest tradycyjną częścią prawa cywilnego i wykazuje od niego szereg odrębności. Kolejnych argumentów dla stanowiska o istotnej odrębności prawa konsumenckiego od prawa cywilnego dostarczają zmiany wprowadzone przez ustawę z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta. Można pokusić się nawet o stwierdzenie, że dokonana przez tę nowelizację implementacja dyrektywy towarowej oraz cyfrowej zmieniła

³² M. Jagielska [i in.], *Implementacja...*, pkt I.1 i n.

³³ Tamże, pkt I.2.

dotychczasowy porządek prawny³⁴. Oczywiście, co było już wielokrotnie podkreślane, główną zmianą wprowadzoną przez nowelizację jest rozwiązanie polegające na wyłączeniu z reżimu k.c. odpowiedzialności sprzedawcy wobec konsumenta za niezgodność rzeczy z umową, utworzeniu tych przepisów w odrębnym akcie prawnym i stworzenie tym samym dwóch reżimów odpowiedzialności, tj. kodeksowego i ustawowego³⁵.

Zważywszy na wskazane powyżej kwestie wydaje się, że zasadnym byłoby postawienie pytania, czy w związku z rozwojem i ewolucją regulacji dotyczących obrotu konsumenckiego nie zaczynamy mieć do czynienia z wyodrębnianiem się odrębnej od prawa cywilnego, samodzielnej gałęzi prawa. Wydaje się, że to co zostało przedstawione powyżej, dostarcza szeregu argumentów za udzieleniem na to pytanie pozytywnej odpowiedzi. Prawo konsumenckie charakteryzuje się specyficznymi, tylko sobie właściwymi cechami i w sposób sobie właściwy reguluje stosunki prawne funkcjonujące w ograniczonym zakresie podmiotowym, pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, znacząco odbiegając przy tym od tradycyjnej specyfiki właściwej dla stosunków cywilnoprawnych.

Streszczenie

Niniejszy artykuł przedstawia niektóre zagadnienia prawa konsumenckiego, od ogólnych do bardziej szczegółowych. Analizowano podstawy ochrony konsumenta i akcesję Polski do Unii Europejskiej. Omówiono ustawę o prawach konsumenta zważywszy na jej kluczową rolę w polskim systemie prawnym i bazując na dotychczasowych nowelizacjach w systemie prawa konsumenckiego oraz głosach doktryny, przedstawiono tezę wyodrębnienia polskiego prawa konsumenckiego jako oddzielnej gałęzi prawa.

Słowa kluczowe: ustawa, dyrektywa, prawo konsumenckie, ustawa o prawach konsumenta, ewolucja.

³⁴ A. Sosna, *Prawa konsumenta po nowelizacji – charakterystyka, zmiany, znaczenie prawne*, MoP 2024, nr 1, s. 38.

³⁵ Tamże.

The Evolution of Consumer Law in Poland

S u m m a r y

This article presents some issues of consumer law, ranging from general to more specific ones. It analyzes the foundations of consumer protection and Poland's accession to the European Union. It discusses the Consumer Rights Act in the context of its key role in the Polish legal system and based on previous changes in consumer law and doctrine, presents the thesis of separating Polish consumer law as a separate branch of law.

Keywords: act, directive, consumer law, Consumer Rights Act, evolution.

mgr Jetmira Francesca Velaj

Uniwersytet Warszawski

e-mail: jetmiravelaj@gmail.com